కథా కౌముది

నా త్రిజన్మ పయనం

రజనీకాంత్ వేదుల

ఆ రాత్రి ఒంటరి దాన్ని ఐపోయాను. ఆ మెరుపులు, ఉరుములు, భయంకరమైన పిడుగుల శబ్దాలు ఈ నాటికీ హృదయంలో నే కాదు, నరాల్లో కూడా జీర్ణించి పోయేయి. ఎవరికి చెప్పుకోను ఆ శబ్దాలుతో వచ్చిపడిన వ్యధ. ఒప్పుగుంటాను, ఒక పెళ్ళైనా, ఉత్సవమైనా, ఎన్నికల ప్రచారమప్పుడు, ఆఖరికి అంతిమ యాత్రకీ జనాలు అనుభవించే రొదలు ఇంచుమించు అలాంటివే. ఆ శబ్దాలు వినడానికి చెముదు మెషిన్ ఎంత ఖరీదైనా ఆభరణాలుగా వాడుతున్నారు ఈ మనుషులు. కానీ నా ప్రాణానికి మాత్రం అవన్నీ సంకటమే.

భరించలేని ఈ రొద తట్టుకోలేక ఎంత రాత్రయినా ముందు పాదాలతో, ఇంకా అయితే, గోళ్ళతో నో డాడీని గాఢనిద్ర నుండి లేపడం నాకు అలవాటే. ఆ పటాసులు పేల్చే వాళ్ళని తిట్టుకుంటూ పక్కనున్న కళ్ళజోడు వెతుక్కుంటూ చీకట్లో నన్నెంతో ప్రేమతో మెడకిందా, వీపుమీదా , తలమీదా నిమురుముతూ, డాడీ నన్ను ఓదార్చడానికి ఇక్కడ లేదు. ఇప్పుడు వడిగా పారుతున్న సెల యేరు, కీచు రాళ్లు, విహరించే గుడ్లగూబ, గబ్బిలాల శబ్దాలు ఎంతో ఇంపుగా ఉన్నాయి. ఎప్పుడో "రుద్ర బాబు" పిల్లల పుస్తకాల్లోనే చూసేను ఇటువంటి ప్రకృతి బొమ్మలు. ఎదురింటి వాళ్ళ టామీ గంభీరంగా అరవడం వింటేనే భయం వేసేది. అది ధృఢంగానూ, ఎత్తుగాను, నా కంటే బలంగానూ కనిపించడంతో అందరికీ భయం వేసేది. ఆది నాపాలిటి మానవులు మా జాతిని హేళన చేసే గ్రామ సింహమే. అలా అని మా జాతి ని హేళన చేసే మానవులు కూడా మాదేముడు కాలభైరవుని ఆరాధిస్తారు. డాడీ దృష్టిలో నేను కాలభైరవుడి అంశమే. ఒక సారి డాడీ నాతో ఎంతో బాధ పడుతూ అన్నాడు: 'కాశీలో చదువుకుంటున్న రోజుల్లో అన్నాళ్లూ ఉండీ ఒకసారి కూడా కాలభైరవుని దర్శించలేదే' అని. డాడీ నన్ను మొదటి సారి ఎత్తుకుంటూ, ప్రేమతో, ' భైరవా' అని పిలిచేడు. కానీ, డాడీని కొట్టి పారేసి, శాంతి, రమేష్ , మిగతా కుటింబీకులూ నామకరణం చేసేరు, 'రియో' అని. నన్ను డాడీ పౌండ్ నుంచి వాళ్ళింటికి తీసుకొచ్చిన రొజుల్లో ఏవో అంతర్జాతీయ క్రీడలు రియోడిజనీరోలో జరుగుతున్నాయని నాకాపేరు పెట్టేరు. పైగా డాడీపై ఛలోక్తి విసేరేరు 'ఇదే నీ భైరవుడు' అంటూ.

చిన్నప్పటినుంచీ అమ్మ చేతితో తినిపిస్తేనే తినడం అలవాటయింది. డాడీకి శుభ్రం ఎక్కువ. చుట్టూ కోడిలా నేలంతా నేను నెరపిన భోజనం, కిందా మీదా పోసుగోవడం డాడీకి నచ్చేదికాదు. రొట్టెలు, గుడ్లూ మధ్యాన్నం పూట, రోజువిడిచి రోజు, పొట్లం భోజనం అమ్మ పెట్టేది. శాంతి ప్రత్యేకంగా నాల్రోజులకో సారి మాంచి రుచిగా ఉన్న చేప వండి తినిపించేది. ఆ చేప డబ్బా బాగా ఖరీదైనది, 'సాల్మన్' అంటారు. నేను అది తినక పోతే అందరూ కంగారు పడిపోయేరు. సాయంకాలమయేసరికి శాంతి డాక్టరుకి ఫోన్లో చెప్తూ ఏడ్చినంత పనిచేసింది. ఆ తరువాత అమ్మ మీద విరుచుకు పడడం, అమ్మ చిన్నమొహం చేసుకోవడం నాకు కష్టమనిపించింది. నేనూహించగలను ఏమన్నాదో అమ్మతో: ' ఆ స్టీల్ పళ్లెంలో ఖరీదైన కంపెనీ ముద్రవున్న బిళ్ళలూ ఉండగా దానికి పాలు ఎందుకు పోసేవు, చేగోడీలు ఎందుకిచ్చేవు , చక్కిలాలు, తీపి ఇవ్వొద్దు ఎన్నిసార్లు చెప్పినా వినవు'. నాకు ఇంట్లోవారు జరిపించిన ముద్దూ ముచ్చటలు ఇంకా ఎన్నో చెప్పాలని ఉన్నా ది. ఏం జాతకం, ఏం పుణ్యం చేసుకున్నావే కిందటి జన్మలో, ఈ ఇంట్లో ఏం భోగమే నీకు జరుగుతోంది అంటూంటూంది అన్నపూర్ణ పిన్ని.

కర్మ మాకు కూడా వర్తిస్తుంది కదా! భోజనం దగ్గరనుండి రాత్రి తలగడ పైన సుఖంగా తెల్లవార్లూ కలలు కంటూ నిద్రపోయేవరకూ నాకు ఏ లోటు జరగకుండా నన్నందరూ చూసుకునేవారు. కలలు మాట ఎలా ఉన్నా గురక మాత్రం అందరికన్నా ఎక్కువగా పెడతాననేవారు.

కనిపించే దూరంలో మరుగవుతున్న రైల్ నుంచి పచ్చజెండా వైపు ఆశ నిస్పృహ దుఃఖంతో దిక్కూ తెన్నూ తోచక ఈ అడివిలో చిక్కుకున్నాను. డాడీ వెనుతిరిగి నా కోసం చూడలేదా ? తప్పకుండా రైలంతా గాలిస్తూ ఉంటాడు. మంచి నీళ్లకోసం డాడీ వెంట నేనూ దిగడం, కూత వేస్తూ రైల్ కదలడం, డాడీ పరుగెడుతూ ఒక పెట్లోకి ఎక్కడం, నేను నిస్సహాయురాలిగా ట్రైన్ వెనకాతలే పరుగెత్తడం జరిగిపోయాయి.

రాబోయే భవిష్యత్తు చీకటిగా కనిపించింది.

ఎప్పుడో చాలా సంవత్సరాల క్రితం నాలాగే పెళ్ళివారిసందడిలో "వాసు మామ" కూడా రైల్ లోంచి దిగిపోయి కొన్ని గంటలు తప్పిపోయేడుట. ఉన్న బంధువులు, శాంతి మేనత్త దుఃఖం చెప్పలేనిదని అనుకున్నారు. "గోపీ" మామ కూడా ఒకసారి తప్పిపోయేడట. డాడీ చెప్పారు: డాడీ ,అమ్మ, శాంతి , గోపి మామ ఇటలీ యాత్రలో ప్రసిద్ధ సిస్టైన్ ఛాపెల్ చూడడానికి వెళ్ళేరు. విపరీతంగా జనం కిక్కిరిసి ఉన్నారు. యాత్రీకులు అంతా ఆనందిస్తు న్నారు. మరుక్షణంలో గోపి మామ కనబడలేదు. అప్పుడు గోపీ పదేళ్ల వయసువాడు. ఆ తల్లి హృదయ క్షోభ, ఆవేదన, ఎవరూ వర్ణించ లేరు. అందరూ అచేతనంగా స్తంభించి పోయేరు. మరి కొద్దిసేపట్లో అందరూ నిట్టూర్పు విడిచేరు. గోపి మామ ప్రయత్నం లేకుండానే ప్రత్యక్ష మయేడు. "విఘ్నేశ్వరుడిని పోసుకో అమ్మా " అని మాలక్ష్మి పిన్ని వెంఠనే సలహా ఇ చ్చిందిట. గోపి మామకి ఇదో అలవాటు కాబోలు. మస్కట్ దేశంలో కూడా గోపి మామ కార్లో ఎక్కలేదు . లెక్కకి ఒకడు

తక్కువ. వెనక్కి వెళ్లి వెదికితే జనంలో ఉన్నాడు మామ. అమ్మ కానీ, జాలితో నన్ను చేరదీసిన డాడీ కానీ ఈ సమయంలో నన్ను తల్చుకుంటు న్నారా ? లేక అప్పుడే నన్ను మరచిపోయేరా?

మాకు భగవంతుడు ఇచ్చిన వరములలో జ్ఞాపక శక్తి ఒకటి; ఆకారాలు, వాసనలూ ఎన్నడూ మరువం. మానవ జాతికి దేవుడు మరుపు అన్నది పెట్టి ఉంచాడు. వారి మనసు నాకంటే వేగంగా పరుగెడుతుందిట. పూర్వజన్మ స్మృతి భూమి మీద పడగానే పోతుంది అంటారు. నాకు అది ఉందేమో అనిపిస్తుంది ఒక్కొక్కప్పుడు. ముఖ్యంగా డాడీ పురాణాలు చదివి వినిపించేటప్పుడు. మేం విన్నది, చెప్పింది గ్రహిస్తాం. కాని అది మానవులులా వ్యక్త పర్చలేము. దేవాలయాల్లోనూ , ధర్మ ప్రవచనాలు జరిగేచోటా సంచరించ గలడం నా అదృష్టం. ఇది పూర్వజన్మ స్మృతి ఉండవలననే అనుకుంటాను.

ఎవరినైనా ఒక్క సారి చూస్తే చాలు. గుర్తు పట్టగలను, అతనిని మళ్లీ చూసినప్పుడు.. అంతకంటే అతని వాసన ఇంకా బాగా గుర్తుపట్టగలను. డాడీకి పరిచయమైన ఒకతను తరచు మా ఇంటికి వచ్చేవాడు. అతన్ని చూడగానే నాకు తెలిసి పోతుంది. ఆయన ముసు గు వేసుకున్నా అతనిని గుర్తు పెట్టగలను, అతని ఒంటి వాసన గుర్తించి. ఆయన కూడా ఏంతో ప్రేమతో నన్నెత్తుకుంటాడు.

డాడీ చెప్పాడు ఒక గొప్ప విషయం. నాలాగే "టామీ" ని పెంచుకున్న మోహన్ గారు అకస్మాత్తుగా ఊరెళ్ళేరు .ఎందుకో ఆయన తిరిగి రాలేదు. అన్నం, నీరు ముట్టలేదు. రైల్వే స్టేషన్ కి పొద్దున పోయి సంధ్య వేళ వరకు అయన కోసం కళ్ళు కాయలు కాచేలా ఎదురు చూసేదిట. జాలి పడి ఎవరైనా బిస్కట్టు ఇస్తే తినకుండా ఉపవాసమే ఉండేది. చిక్కి శల్యమై పోయి పాపం అనాధగా కాలం చేసింది. మనుషులు దీన్నే "విశ్వాసం" అని ఎంతో మెచ్చు కుంటూ ఉంటారు . ధర్మరాజుని విడువకుండా స్వర్గ ద్వారాల వరకూ తోడు వెళ్లిన మా జాతి శిరోమణి యొక్క విశ్వాసం పురాణాల్లో, చరిత్రలో శాశ్వతంగా నిలిచిన ఉదంతం వినే ఉంటారు. అలా వెంట వెళ్ళినది ధర్మదేవతే. మోహన్ ఏవిధంగా మా టామీని అనాధగా ఒంటరిగా వదిలి పెట్టివెళ్ళిపోయేడో!

బెంగుళూరు ఊరి బయట ఎకరాల విస్తారమైన జాగాలో పదిహేను అంతస్తుల ఇంట్లో జరిగింది : ఎంతో విశ్వాసంతో సంవత్సరాల తరబడి ఉంటూ మాజాతి గౌరవం నిల బెడ్తున్న మా జాతి వారిద్దర్ని ఇంటిలో ఉంచేసి, తలుపులకి తాళాలు వేసి ఊరు వదిలి వెళ్ళి పోయేరు. నాలుగు గోడల మధ్యలో ఆహారం, చివరికి త్రాగడానికి నీరు కూడా లేకుండా రోజుల తరబడి ఎంత అరిచినా ఎవరూ, వాళ్ళని చెర విడిపించలేదు. ఇక అరవడానికి ఏ మాత్రం శక్తీ మిగలలేదు. చివరికి క్రిమికీటకాలు శరీరమంతా ప్రాకి ఆ గది అంతా దుర్గం ధం సోకింది. ఇదే రాక్షసత్వానికి పరాకాష్ట. దేవుడే దిగి వచ్చేడా అన్నట్లు ఎవరో తలుపులు బద్దలు కొట్టి వెంటనే ఆస్పత్రికి, ఆ తరువాత మా జంతుజాలాల శరణాలయానికి తీసుకె ళ్ళేరు. ఆ భగవంతుడే సహృదయులైన వారిని ఆసరాగా నిలిపేడు.

ఇంచుమించు నలభై సంవత్సరాల క్రితం మాట, డాడీ చెప్పారు: కుటుంబంతో సహా పైదేశం ఉద్యోగ రీత్యా డాడీ వెళ్ళవలసి వచ్చింది. అప్పుడు ఇంట్లో నాలాగే ''డైసీ'' ఉండేది. ఒక ఏడాది వయసు పిల్ల. అందచందాల్లో నేనూ డైసీ ఒకరికి ఒకరూ ఏమీ తీసిపోముట. ఒళ్ళంతా నున్నటి మెరిసే తెల్లటి జుత్తు, మెరిసే కళ్ళు చూసి అందరూ ఈర్ష్య పడేవారు. ఏమీ చెయ్యలేక రోహిణి గారింట్లో వదలి పెట్టేరు, ఎంతో బాధతో. రెండు సంవత్సరాల తరువాత సెలవులకి వచ్చినపుడు డాడీని, అమ్మని, పిల్లలిద్దిరినీ చూసి కోపంతో అలిగి దగ్గరికి రాకుండా సోఫా కిందకి దూరిపోయి మరి బయటికి రాలేదుట.

వర్షం, ఉరుముల ఉధృతం తగ్గింది. ఈ నిశిరాత్రిలో దారీ తెన్నూ తెలియడం లేదు. అంతా నీరూ బురదా మయంగాఉంది. ఒక వైపు ఆకలి, మరోవేపు నిద్ర లేకా భరించలేని నీరసం కృంగదీసింది.

సూర్యోదయం కావొస్తోంది . పచ్చి మంచినీళ్లేనా నిన్నటినించి ముట్టలేదు. కాళ్ళలో శక్తి క్షీణిస్తోంది. లేత సూర్యకిరణాలని కూడా తట్టుకోలేకపోతున్నాను. నన్ను నేనే గుర్తుపట్టలేని స్థితిలో ఉన్నాను. ఒళ్ళంతా మన్నూ బంకా బురదా పట్టేసి ఉంది. చెట్ల కొమ్మ లమధ్యల్లోంచి కానవచ్చేది మసకగా మబ్బో లేక పొగ మంచో తెలియడంలేదు. మరికొంచెం దగ్గరకి వెళ్లే సరికి ఒక మంటా, పొయ్యిమీద ఏదో ఉడుకుతున్నట్లు మకనిపించింది. పొయ్యి సెగ వెచ్చని ఆవిరితో విపరీతమైన చలి బాధకు ఒక్కసారి ఉపశమనం అయింది. పొయ్యి మీద ఘుమఘుమలతో ఉడుకుతున్నది గంజి అనుకుంటాను. ఎవరో వస్తూన్న అలికిడి అయింది. లేని శక్తి తెచ్చుకుని రెండంగలు వేద్దామని ప్రయత్నించి విఫలమయ్యేను. దగ్గిరికి వచ్చిన వ్యక్తి ఏంతో జాలిగా, ఆప్యాయంగా నా తల ఓదారుస్తున్నట్లుగా నిమిరేడు. నా కనీళ్ళధార చూసి నన్ను దగ్గరకి తీసుకున్నాడు. అతను వెంటనే తాగడానికి నీళ్లిచ్చేడు. ఎక్కడి నుంచి వచ్చిందో, ఎలా తప్పిపోయిందో! ఎవరి పెంపుడు కుక్కో అయి ఉంటుందని భావిస్తున్నట్లు న్నాడు. నేను రియోని, మా డాడీ, నేనూ విడిపోయేము రైలు ప్రయాణంలో అని నాకు చెప్పాలని ఉన్నాది. మమ్మల్ని నోరు లేనివాళ్ళగా సృష్టించేడు ఆ పైవాడు. కేవలం కాపలా కోసమే నోరు పెట్టాడు. ఇప్పుడు నేను నోరు విప్పితే దగ్గరకొచ్చిన వ్యక్తి భయపడిపోతాడు. అతను నన్ను చాలా సేపు చూస్తూ ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. ముందు పొయ్యిమీద గంజి అవగానే సంచీ లోంచి ఓ పళ్లెం తీసేడు. ఆవిరితో ఉన్న గంజిని పళ్లెంలో పోసి నా నోటి దగ్గిర పెట్టేడు. వేడి ఆరబొయ్యడానికి ఊదుతున్నాడు, నోటికి చురక్కుండా. ఆ వ్యక్తి ప్రేమ, ఆదరణా చూస్తే, వెంటనే మా అమ్మ, డాడీ, శాంతి, జ్ఞాపకం వచ్చి .

పక్కనే పారుతున్న వాగులో నాకు స్నానం చేయించేడు. మా డాడీ లాగే. పల్లెటూళ్లలో మన్నుతోనే ఒళ్ళు కడుక్కునేవారుట కాలవ గట్టున మా డాడీ వాళ్ళ పెద్దలు. సబ్బు, షాం పూ, ఇంట్లో బాత్ రూమ్ అన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చేయి.

నా అస్సలు తెల్లటి రూపు, నల్లటి కళ్ళు, గులాబీ రంగు ముక్కూ చూసి అతని ముఖంలో ఆశ్చర్యం కనిపించింది. చేతి సంచిలోనున్న తువ్వాలుతో చక్కగా నన్ను తుడిచేడు. శాంతి దువ్వెనతో జుట్టు దువ్వేది.

చల్లారేక గంజి తాగేక ఓపిక, శక్తీ, వచ్చేయి. అతను కూడా గంజితో పాటు ఏదో నంచుకున్నా డు. తన మూటా సంచీ సర్దుకుని నావంక రమ్మని సైగ చేసేడు. రా, కూర్చో, తిను, ఒద్దు, తా గు, లాంటి మాటలు అర్థమౌతాయి. నవ్వుకుంటూ ముందుకి అడుగులు వేసేడు నేను వెంట బడగా.

చెట్లూ , పుట్టలూ, తోటలూ దాటుకుంటూ పక్కనే ఉన్న పల్లెటూరికి చేరుకున్నాం. బాగా ప్రొద్దెక్కింది. ఒక గుడిసె దగ్గెర ఆగేడు. లోపలనించి ఒక కోతిపిల్ల చెంగున గెంతి అతని భుజం మీద కూర్చుంది. కీచ కీచుమంటూ ఏదేదో ఆయనతో మాట్లేడేస్తోంది. ముగ్గురమూ రోడ్డు మీద పడ్డాం. గంగిరెద్దుని వీధులన్నీ తిప్పడం నాకు తెలుసు. మనం కూడా అదే పనిలోఉన్నామని అర్థమైపోయింది. జనాలు నన్ను కన్నార్పకుండా చూడ్డం నాకెంతో వింతగా అనిపించింది. మేము మిట్టమధ్యాన్నం అయేక ఓ చెట్టు కింద కూర్చుని ఆపూ ట దండుకున్నది, కాఫీ హోటల్లో దొరికిన ఇడ్లీలు, ఓ నాలుగు బిస్కట్లూ, పంచుకుని తిన్నాం.

రోజూ అమ్మ పెట్టే భోజనం తల్చుకుని ఏం ప్రయోజనం ? గతం, రేపు, మరచి ప్రస్తుతం లోనే ఉండమనే కదా వేదాంతులు చెప్తారు? కానీ ఆచరించేది ఎవరు? నిన్నటి దుఃఖం ఇప్పుడు లేదు నాకు, ఏంతో సుఖంగా ఉంది. రేపటి గురించి ఆలోచనే లేదు. ఇదే గదా అసలైన ఎరుక !

ఏదో విధంగా పగలూ రాత్రీ గడిచిపోతున్నాయి, ఏ చెట్టు కిందో, అరుగుమీదనో, ఇంకా ఏ రోడ్డు వారనో రోజులు తిరుగుతున్నాయి. కోతిపిల్ల చేష్టలూ, చుట్టూ చేరే పిల్లలు నాతో కలిసిమెలిసి ఆడే ఆటలతో సమయం తెలియకుండా సాగిపోతోంది. అతను నన్ను "కుట్టీ" అని పిలుస్తూంటాడు. అమ్మ కూడా "శాంతికుట్టి" అని పిలవడం విన్నాను. ఎక్కడో ఉన్న మలయాళ దేశంలో అడపిల్లల్ని "కుట్టీ " అని పిలుస్తారుట. అమ్మ, డాడీ కూడా చాలా సంవత్సరాలు అటుపక్కే ఉన్నారు. దీన్ని బట్టి ఈయన అక్కడివాడే అయుండాలి అని అనుకున్నాను. మాన వత, ప్రేమాభిమానాలూ అన్ని దేశాల వారికీ ఉంటాయి.

కాలచక్రంలో ఇంచుమించు ఆరునెలలు గడచిపోయేయి. అనుకోకుండా ఒక మలుపు తిరి గింది నా జీవిత యాత్రలో. సైకిల్ రిక్షాలో ఒక "మైకు" నుండి జంబో సర్కస్ చూడండి, ఆనందించండి, మీ పిల్లల్ని తీసుకు రండి, పెద్దలు కూడా ఎంతో ఆనందిస్తారు, రండి, రండి , నేడే ప్రారంభం స్కూల్ గ్రౌండ్స్ ప్రక్కనే అంటూ రిక్షా వెళ్తోంది. అందులో పులులూ , సింహాలూ, ఏనుగులూ , ఎలుగుబంట్లూ, రకరకాల పక్షులూ , ఇంకా కడుపుబ్బించే హాస్య గాళ్ళు, పైగా అటూ ఇటూ ఎత్తు నుంచి ఉయ్యాలలూగే అమ్మాయిలూ, ఇంకా ఎన్నోవింతలు చూడండి, ఆనందించండి అని ప్రచారం చేస్తున్నది అర్థమయింది. ఇప్పటి వరకూ నన్ను ఆపదనుండి, అడవినుండీ, రక్షించిన ఆపద్బాంధవుడు పేరు పిళ్ళై అని తెలిసింది, ఎవరో అతనిని అలా పలకరించగా. నన్ను సంకలోను, భుజం మీద కోతిపిల్లని పెట్టుకుని. టిక్కెట్లు కొనడానికి లైనులో నిలుచున్నాడు. వెనకనున్న గేలరీ బెంచీలమీద సర్దు కున్నాం. సర్కస్ ఆట మొదలైంది దేదీప్యమైన వెలుతురులో. ఎంతో వింతగా బహు రకాల జంతు వులూ , పక్షులూ ప్రత్యక్షంగా ఒకే చోట చూడడం అదృష్టమే. ఎత్తుగా

టెంట్ మీద నుండి బలమైన త్రాళ్లతో వేలాడుతున్న ఉయ్యాలల నుండి ఆకాశంలో పక్షులు ఎగురుతున్నట్లే అతి సునాయాసంగా అటూ ఇటూ ఊగుతూ సామర్ధ్యాల ప్రదర్శనలు చేసేరు. ఏనుగు సైకిల్ తొక్కడం, చిలక తుపాకీ పేల్చడం, పులి నోట్లో మనిషి తల పెట్టడం వంటి చమత్కారాలు చూపించేరు. సర్కస్ చూశాక మైదానంలో పిడతకింద పప్పు, ఉల్లిపా యల బజ్జీలు, మురీ ఉండలు లాంటి వన్నీ పెట్రోమాక్స్ లైట్ వెల్తుర్లో ఆకర్షణీయంగా అమ్ము దవుతున్నాయి. పిడతకింద పప్పు తిన్నాం. అక్కడనుంచి బయటకొస్తూండగా సర్కస్ కర్మచారి ఒకడు పిళ్ళైకు 'సర్కస్ యజమాని గారు పిలుస్తున్నారు నీతో యేదో మాట్లాడుతారుట' అని చెప్పాడు. నన్నూ, కోతినీ తీసుకుని మేనేజర్ గారి ఆఫీస్ కి పిళ్లై వెళ్ళేడు. మమ్మల్ని ఎంతో మర్యాదగా కూర్చోమని టిఫిన్ తింటారా, కూల్ డ్రింక్స్ కావాలా అని మేనేజర్ అడిగేరు.పిళ్ళై గారు, కోతీ, కావలసినంత తిని చివరలో అరిటి పండు అడిగి మరీ తిన్నారు. పైగా తేనుపులు కూడాను. అమ్మ పెట్టినా, శాంతి పెట్టి నా నేను తృప్తిగా తినగలను, కానీ బయటవాళ్లెవరైనా పెట్టుతే నాకు తినాలనిపించేది కాదు. అలాగే ఇప్పుడు పిళ్ళై తినిపిస్తేనే తప్ప ఏదీ ముట్టను.

అసలు విషయం మేనేజర్ గారు చెప్పేరు. నన్ను చూసినప్పటినుంచి ఆయనకు సర్కస్ కంపెనీలో నాకు తగిన తర్ఫీదు ఇచ్చి నన్ను సర్కస్సులో చేర్చుకొనాలని ఉన్నదట. తన ఇంటి పెంపుడు వ్యక్తిగానే చూసుకుంటానని హామీ ఇస్తూ రెండు వందల రూపాయలు పిళ్ళై చేతులో పెట్టేరు. మహదానందంగా వెనక్కి చూడకుండా కోతితో సహా నన్నక్కడ వదలి పిళ్ళై వెళ్ళిపోయేడు.

ఈ ఆరు నెలల్లో నన్ను చూసి నేర్చుకున్నదిదేనా ? డబ్బు కోసం కన్న పిల్లలనైనా అమ్ము కొనే మనుష్యులుంటారుట. చివరకు నేను అమ్ముడుపోయేనా ? ఇది చూస్తే మరో జన్మలా ఉంది. మరో జన్మ ఎత్తకుండానే ! నాకు తెలిసినంతవరకూ నేను ఏ పాపమూ చేసినట్లు లేదు. అందుకే నాకు ఈ మరో జన్మ దేముడు పెట్టాడేమో!

మేనేజర్ గారు నన్ను వారింటికి కార్లో తీసికెళ్ళేరు. అది పెద్ద ఇల్లు. ఐదో ఆరో గదులున్నా యి. పనివాళ్లున్నారు కానీ ఎక్కడా పిల్లల అలికిడి లేదు. మేనేజర్ గారి భార్యను చూస్తే అమ్మని చూసినట్లే ఉంది. ఆమె కళ్ళల్లో ఏంతో ఆప్యాయత ప్రేమ ఉట్టిపడుతోంది. నన్ను దగ్గరికి తీసుకుని కన్న బిడ్డని చూసినంత మురిసిపోయింది. పిల్లలు లేని వెలితి ఆమెలో కనిపించింది. ముందుగా పాలు ఇచ్చేరు. వాళ్ళ గదిలోనే మరొక చిన్న మంచం మీద మెత్తటి బొంత, వెచ్చగా ఉండడానికి పల్చటి దుప్పటి ఇంకా ఓ చిన్న తలగడా ఏర్పాటు చేసేరు. ఇది కలయో, మాయయో తెలియక ఆనందంతో తబ్బిబ్బైపోయేను. డాడీ, అమ్మనీ, శాంతిని తల్చుకుంటూ నిద్రలోకి జారిపోయేను. నాలుగు రోజుల తర్వాత మేనేజర్ గారు కారులో సర్కస్ కంపెనీకి తీసికెళ్ళేరు అమ్మగారు ఎంత చెప్పినా వినకుండా . చిన్న చిన్న విద్యలు నేర్పిద్దామని రెండు మూడు గంటలు కంపెనీలో ఉంచేరు. ముందుగా రింగు లోంచి దూకడం ప్రాక్టీస్ చేయించేరు. అలాగే చిన్నచిన్న సైజ్ రింగులులోంచి దూకడం,, వెనక కాళ్ల మీద నిలబడడం, ఏదైనా వస్తువు నోటితో పట్టుకొని తేవడం, న్యూస్ పేపర్ , గ్లాస్ లాంటి వస్తువులు తెచ్చి అందిచడం నేర్చుకున్నాను. చివరికి ఎవరైనా ఇంటికొస్తే ముందు కాళ్ళు రెండూ

జోడించి నమస్కారం చెప్పడమూ కూడా తెలిసేయి. భయం లేకుండా పులు లు సింహాలు దగ్గిరకి వెళ్ళి పలకరించడం బాగా అలవాటయింది. నా భోజనం పళ్లెం నోటితో తెచ్చుకుని భోజనం వడ్డించే వరకూ వేచి ఉండి సరే అనేదాకా కూర్చునే ఉంటాను. ఈ క్రమశిక్షణ నేర్పినందుకు అతనికి నేనెంతో ఋణపడి ఉన్నాను. అప్పుడప్పుడు వారింటికి వచ్చిన అతిధులకు నా ప్రజ్ఞలు చూపిస్తూ వారందరిలో ఒకరిగా కలిసిపోయేను. పిల్లలూ, పసి పాపలూ ఎంతో నాతో చనువుగా ఆడుకుంటారు . ఒక రోజు సాయంకాలం బంధుమిత్రు లు, ఆడుకుంటున్న చిన్న పిల్లలతో, ఇల్లు కోలాహలంతో కళకళలాడుతోంది. ఆనాటి విందుకి ప్రత్యేక అతిథి పోలీస్ కమిషనర్ "రవి" గారు. మేనేజర్ గారూ ఆయనా ఏవేవో మాట్లాడుకున్నారు.

చూడడానికి చిన్నది గాను చలాకీగానూ ఉన్నాను కాబట్టి సెక్యూరిటీ పనికి తగునని చెప్పి నన్ను పోలీసు సిబ్బందిలో తీసుకుంటామని అడిగినట్లున్నారు. కానిస్టేబుల్తో మర్నాడు నన్ను క్యాంపుకి తీసుకుని రమ్మని అడిగినట్లున్నారు.

నాకు సెక్యూరిటీ ట్రైనింగ్ ఇచ్చాక రైల్వే స్టేషన్లోనూ, ఎయిర్పోర్ట్ లోను, ఫ్యాక్టరీల లోనూ పని చేసేను, నా అనుభవానికి బాగా గుర్తింపు వచ్చింది. మరో ఏడాది తరువాత పోలీస్ సెక్యూరిటీ పనిలో ఉన్న మాజాతి వారికి పోటీలు పెట్టేరు. సెక్యూరిటీ పనులలో, ముఖ్యంగా ప్రయాణీకుల సంచీల వాసనను బట్టి నేరస్థులని పసిగట్టటంలో నేను ఆరితేరిపోయేను. ఇందుకుగాను ఒక రకమైన హోదాతో సహా ఒక పతకం లభించింది.

ఆనాడు నాకు ఒక పండుగలా అనిపించింది. పెద్ద మైదానంలో అందరి ముందూ కమీషనర్ రవి గారు స్వయంగా మా కుక్కల స్క్వాడ్ ని సత్కరిస్తారని నన్ను అందంగా అలంకరించి ముందుగా నిలబెట్టేరు. కమిషనర్ గారు వంగుని నాకు మెడల్ సత్కరి స్తూండగా చిరు నవ్వు నవ్వేరు. అతని వాసన అంది, పరిచయమున్నట్లుగానే తోచి, తోక ఆడించేను. వెంటనే, ఆయన కూడా పడి పడి నవ్వడం మొదలెట్టేరు.

ఆనాటి ఉత్సవం అవగానే కానిస్టేబుల్ని పిలిచి మరునాడు ఫస్ట్ ఏసీ లో హైదరాబాద్ కి నా ప్రయాణం ఏర్పాటు చేయమన్నారు. ఎందుకో కారణం చెప్పకుండా నన్ను తిన్నగా స్టేషన్ కి తీసుకురమ్మన్నారు. ఇదేదో జన్మలో మూడో జన్మ కాబోలు.

కమిషనర్ గారు స్వయంగా నాకు దగ్గర తోడుగా ఫస్ట్ ఏసీలో ఉండడం ఏమీ పాలుపోలేదు. కమీషనర్ గారు నా పతకాలు, సర్టిఫికెట్లు , మెడల్స్ తీసుకొచ్చేవా అని కానిస్టేబుల్ని గదమాయించేరు. అంతా అయోమయంగా ఉంది. ట్రైన్ కదిలింది. మరునాడు పొద్దు న్నే హైదరాబాద్ స్టేషన్లో దిగేం. కార్ నడుస్తున్నంత సేపూ ఎక్కడికో తెలియని భయంతో కూర్చున్నాను. బేగంపేట వచ్చేసరికి నేను ఆనందం పట్టలేక కమిషనర్ గారి ముఖం అంతా ఫేషియల్ ట్రీట్మెంట్ చేసేసేను. కారులో గెంతులు వేస్తూ అరుస్తూ చెప్పలేని హడా విడి చేసేసేను. కారు ఆగింది.

ఆ ఇల్లూ, గేటూ చూడగానే తెలిసిపోయింది. రవిగారు మెడల్ వేస్తూ ఎందుకు నవ్వేరో! నేను అడవి స్టేషనులో రైలు తప్పి పోయేక డాడీ, అమ్మా, ఎంతగానో విచారిస్తూ పేపర్లలో నా ఫోటోలు ఉంచి నా ఆచూకీ తెలియపరచమని ఎడ్వర్ టైజే చేసినట్లున్నారు. అదంతా కమీష్ నర్ గారే చూసుకున్నారు కదా! రవి కారు తలుపు తెరవగానే నేను ఉండబట్ట లేక బయట జాగా అంతా గెంతులేస్తూ అరుస్తూ, చుట్టుముట్టుతూ ఉండిపోయేను. రవి మెయిన్ డోర్ బెల్లు కొట్టగానే నేను దుబుక్కున డాడీమీదకు ఉరికి హంగామా చేసేస్తూండగా 'మామయ్యా చూడు ఎవరిని తీసుకొచ్చేనో' అంటే, డాడీ అన్నారు: 'మా రియోని పట్టుకుని తీసుకొచ్చేవురా, సెభాష్' అన్నారు.

నా అగమ్య పయనానికి అద్భుత ఫలితం ఏమని వర్ణించ గలను?

COMMENTS